

Halkın raporu

CAİZ!

SADUN TANJU

1970 yılının ekiminde yağmurlu bir gün Erzincan'ın köylerinden birinde Hakkı'nın babasını arıyorum. Mercan'dı köyün adı. Hakkı o sıralar Berlin Eür Üniversitesinde Sosyal Bilgiler Fakültesini bitirmek üzereydi. 1970 yılı ilerlilik - gericilik kavgalarının harmanlandığı bir dönemdi. Bu kavga ne zaman bitti ki? Ama o günler, 12 Mart tutuculuğunu mayalandıran olaylarla dopdolu geçirdi. Hakkı'ya da çengelini atmıştı Demirel iktidarı. Almanya'da öğrenci hareketlerinin etkili liderlerinden biri diye onu cezalandırmak istiyorlardı. Erzincan'ın bir köyünde yaşayan yedi oğullu bir köylünün okuyabilmiş tek çocuğunu hiç acımadan vatandaşlıktan alıyorlardı. Bir de suç yakıştırmışlardı, askerliğini yapmak için yurda gelmiyormuş.

ADAM OLMAK

Sonunda buldum Hacı Hasan'ı. Ak sakallı gün görmüş bir köylüydü. Adam oluyor diye umut bağladığı tek oğlunun koskoca hükümetle çatışmasından telaşlanmıştı. Galiba, vazgeç bu işlerden oğlum, okumana bak, öğütleriyle dolu mektuplar göndermişti ki, Hakkı babasına, «nasıl bir karanlıktasınız bildiğiniz yok babacığım» diye cevaplar yazmıştı. Hacı Hasan oğlundan gelmiş mektupları bana okuturken, merakla sonunda ne diyeceğimi bekliyordu köylü içtenliği ve suskunluğu ile.

Hakkı'nın mektuplarında ise tam bir «adam olmuş»luğun yankılanması vardı. «.. Çünkü ben sarsılmaz ve asla değişmeyecek bir bilinçlilik ve inanca bu iki cepheden birinde yerimi aldım baba. Benim yerim, içinden geldiğim ezilenlerin, haklı çığnenenlerin ve eğitilmedikleri için bunun farkında bile olmayanların yanındadır ve de kalacaktır.»

FESAT KAZANI

Yıllarca öncenin anılarını tazeleyen yeni bir mektup aldım Hakkı Keskin'den. Fesat kazanı yine kaynatıyormuş bütün ateşle. Devrimci örgüt ve kişilere karşı Almanya'daki Türk işçilerini kışkırtmak için, yeni metodlar deniyorlarmış. Şu sıralar sanki devrimciler tarafından yazılmış görünümlü verilen yiğnla bildiri dağıtıyor ve devrim adına «azın, kesin, basın» çığnıkları atıyormuş. Benim adımı da kullanıyorlar diyor Hakkı Keskin. Batı Berlin Türkiye Ortanın Solu Derneği tami kullanılarak, kışkırtma amacı üzerinden akan ifadelerle, masum işçilerimize onlardan yana olan örgüt ve kişilerin arasına kundak ateşleri atıyor, diyor. Bir de örnek göndermiş dağıtılan sahte bildirilerden, başlığında «Kurtuluş Savaşı Çağrısı» diye yazıyor ve Kürt, Alevi, Ermeni bütün sosyalist militanların herşeyi vurup kırmalarını, işgal etmelerini ve faşist gidliği durdurmalarını emrediyor. Bildirinin öyle abmakça bir kışkırtma dili var ki, hiç bir solcu böyle bir cahillik belgesini hazırlayamaz. Neler denmiyor ki bildiride. Kışkacılar ve yabancı ülkelerden önemli yardımlar alınıyor. Turan Güneş ve «Kıbrıs kahramanı Birinci Atatürk savın Ecevit» de bu savaş destekçilerimiz. Açıkların kurdukları kızıl faşist çeteden mutlaka hesap sorulmalıymış. Kürt, Alevi ve Ermeni işbirliği ile Doğu'da bağımsız Kürt devletini kurmanın günü gelmiş. Yıllardır yürütülen yeraltı faaliyetleri bırakıp artık açık bir savaşa girişiliyoruz.

Sağın öteden beri sol'u kötüllemek için dağıracığında ne kadar suçlama varsa hepsini kabulleniyor bu bildiri. Şimdi artık beklenir ki, İçişleri Bakanı Meclis kürsüsünde eifnde sallayarak bu belgeyi «bakın beyler, ülke için nasıl hazırlıklar içtendirler, nasıl bir ihanet planlamaktadırlar» desin ve sol'u bir kez daha mahkemesiz yargılayıp mahküm etsin.

ACI MİRAS

Yıllardır, bıkıp usanmadan aynı ilkellikle piyasaya sürülen bu politik oyunlarla elde edilen nedir diye soruyor insan kendi kendine. 12 Mart'tan sonra, Sıkıyönetim Mahkemelerinde yapılan duruşmaların dosyalarında, bu ilkel oyunların yiğnla belgesi acı bir miras olarak insanlığa kalmadı mı?

Ve ne eksildi halkın çeşitli bir yaşama olan özleminde? Ne ekildi tophumu otuz yıldır demokratik bir görüşüm altında gizli faşizmle yönetme heveslilerinin Türkiyesinde çözüm isteyen dertlerden?

YUMRUKÇU

Vural Önsel adlı bir delikanlının Başbakanlık koridorunda Demirel'i yumruklamasından sonraki günlerde, Almanya'da öğrenci olarak bulunmuş gençlerden bana gelen bilgiler karşısında şiddetli daha da kuşku duyuyorum. 1974 yılının mayıs ayında Bielefeld'de, uzun zamandır şüpheli ve kışkırtıcı davranışlarını izledikleri bu Vural Önsel adlı delikanlı nasıl yakaladıklarını, hürriyetine varıncaya kadar herşeyine nasıl el koyduklarını ve şüphelerinin nasıl doğrulandığını anlatıyorlardı. Batı Berlin'de Kreuzberg bölgesinde belediye işçi yurdunda sekiz ay hiç çalışmadan Kontlar gibi yaşamasından şüphelenmişler. Gesundbrunnen istasyonu yanındaki lüks lokalde şışman bir arkadaşıyla vakit öldürmüştü. Ama işçi - Öğrenci Derneğinde nutuk atmaya geldi mi iş - gericiler bize küfrediyor, hadlerini bildirelim» diye imha metodları üzerine fikirlerini söylemiş. İsmet Sezgin'in oğlu ile görülmüştü sık sık. Çocuklar bunu işçilerinden atınca da, halkımız bu safar Bielefeld İslam Cemiyeti adına bildiriler yayınlamış. Cemiyet üyeleri, sonunda bu bildiriyle figleri olmadığını açıklamak zorunda kalmışlar, öylesine kin, öfke, küfür doluymuş.

YAŞANDI MI?

Bütün bu örnek olaylar karşısında, aslında, ne kadar acımasız ve kuralsız bir savaşın sürdürüldüğünü görüveriyor insan. Caiz mi bu? Bir yandan seviniyoruz, haberleşme olanakları artıyor, dünyanın bir ucunda olan biten her şey radyo - televizyon gibi araçlarla her tarafa ulaşıyor, insanlar uyanıyor ve aydınlanıyor, ama acaba gerçekte yanlışın, doğruyla yalanın bu kadar karıştığı ve iktidarların bile gerçeğe ve doğruya bu derece düşman olabildikleri bir başka dönem yaşandı mı?